

SINGL

Postupický občasník / 20kč

LAN Party | Umění | Beat street | Doba plastová + kvíz!

Pochod Praha - Prčice | Kambodža | Jak uzdravit svět

Ponožky v sandálech | David Singl | Šití nití

Slovo úvodem

Vítám vás u posledního čísla tohoto roku. Od našeho humorem nabitého čísla z dubna se opět vracíme k (jakž takž) seriózním věcem. Zároveň se tímto číslem musíme rozloučit s velkou částí naší redakce a hlavně s naší šéfredaktorkou Anet, která myslím odvedla skvělou práci ve vedení čísel tohoto roku a já se budu snažit nezklamat a udržet časopis na úrovni, na jaké mi byl předán (Vysoké!). K tomu samozřejmě potřebujeme i Vaši pomoc, protože píšeme hlavně pro Vás! Tak stále čtěte a kupujte i příští rok, ale nekončete jen u čtení. Rádi přivítáme nové redaktory na stálo i nestálo, nebojte se a pište!

Přeji příjemné čtení.

Marty Janáková, *šéfredaktorka*

Obsah

- 3-4 David Singl
- 5-6 LAN Party
- 7 Beat street
- 8 Doba plastová
- 9-10 Pochod Praha-Prčice
- 11-12 Kambodža
- 13 Umění, umění
- 14 Šití nití
- 15-16 Ponožky v sandálech
- 17-18 Jak uzdravit svět
- 19-20 Rozumím své rodné řeči

11-12

9-10

15-16

1. ÚVOD David Singl

Káča Sypěnová, Ema Kalivodová

Bylo 30. května a naše parta se vydala oslavit úspěšné maturity. Všichni jsme byli veselí, měli jsme celý život před sebou a hlavně 3 měsíce volna. Jeli jsme na chatu, která patřila kamarádovu tátovi. Párty byla skvělá. Všichni jsme se dobře bavili, koupali se, křičeli, pili a bylo nám dobře.

Byli jsme prostě šťastní.

Další den ráno to bylo ale horší. Měli jsme strašnou kocovinu a samozřejmě den předtím jsme nemysleli na to, že se dnes musíme vrátit do Prahy na „Rozloučení studentů s profesory“ (proklínám člověka, co to vymyslel). David na tom byl z nás nejlépe.

„Já budu řídit, to zvládnou. Praha není daleko.“

„Ne, Davide, tak to nějak zrušíme, vždyť oni to pochopí. Snad taky byli mladí, ne?“

„No tak tím bych si nebyl tak jistej.“

„Čím? Že to pochopí, nebo že byli mladí?“

„Vlastně obojím. To je jedno. Rušit nic nebudem a prostě budu řídit.“

„To byl taky nápad jezdit den předem a pak se tam vracet. Tohle jsme si fakt mohli ušetřit...“

No a tak jsme nasedli do auta.

Bylo teplo, slunce svítilo, vzduch ve staré Fordce byl zatuchlý a smrděl jako dědovy ponožky. Všem se nám chtělo příšerně zvracet, a tak jsme donutili Davida, aby sjel z dálnice a zabočil do lesa. Skoro se tak stalo, ale najednou se odnikud vynořilo velké černé nablýskané auto.

Troubení.

Brzda na podlaze.

Trhnutí volantem.

Nic nepomohlo.

„Proboha, co se děje, haló, pomozte mi někdo, prosím, pomoc!“

„Slečno, slyšíte mě? Bolí Vás něco?“ ptal se záchranář.

„Ano, já...zápěstí. Panebože! Davide! Co mu je?!“

David ležel na silnici, celý zakrvácený, v obklopení záchranářů, kteří ho oživovali. Všichni jsme byli otřesení, pozorovali je při práci a doufali v jediném, že ho oživí. Pak jsme ale slyšeli to nejhorší, co jsme slyšet mohli.

„Exitus, čas smrti 11:14.“

2. Nalezení deníků

Můj nejlepší kamarád je mrtvý. Dnes, přesně týden od jeho smrti, byl pohřben. Nedokážu se s tím vyrovnat. Toho kluka jsem znal od dětství. A teď? Prostě není. Je pryč. Sedím na posteli v jeho pokoji a přemýšlím nad chvílemi, které jsme spolu strávili.

Jsem na sebe naštvaný a navždy budu, že jsem ho nechal řídit. Znal jsem ho a věděl, že mu není dobře. Vždycky byl hrozně tvrdohlavý, ale dal by na mě, kdybych mu řekl, ať to nechá být. Nic jsem neudělal a on už tady kvůli tomu není.

Hned po pohřbu jsme šli s mojí a jeho rodinou sem – do domu, kde vyrůstal a kde všichni trpí tím, že je pryč.

Sedím tady fakt dlouho. Pečlivě si ten pokoj prohlížím a připadá mi hrozně cizí. Jako bych tady nikdy nebyl, jako bych ho neznal.

Vstávám. Jdu ke komodě. Stojí tam figurky superhrdinů, které jsme sbírali.

Vhrkly mi slzy do očí. Nechávám je volně stékat po tvářích. Přecházím kolem ní a špičkami prstů po ní přejíždím. Zvedám hlavu a dívám se na fotky, co mu tady visí na zdi. Přistihl jsem se, jak

se usmívám, když se dívám na tu, kde se jako tříletí koupeme u nás na zahradě v dětském bazénku. Další je z druhé třídy, kde jsme na nějakém školním výletě.

Pátá třída – oslava jeho narozenin. Sedmá třída – grilujeme na oslavu našich úspěšných přijímaček.

Tercie – lyžák.

Kvarta – naše společné prázdniny. Došel jsem až ke stolu. Sedám si na židli a otevírám šuplík. Beru nějaký náhodný sešit a probírám se jeho zápisky. Chybí mi.

Když ho chci uklidit zpět, všímám si nějakého bloku, který neznám.

Otevírám ho.

Ihned poznávám jeho písmo.

AŽ JEDNOU BUDEŠ STAREJ
A BLBEJ A BUDEŠ SI CHTÍT
PŘIPOMENOUT SUDENTSKÝ
LÉTA, TADY
V TOMHLE DENÍKU TO MÁŠ
VŠECHNO ZAPSANÝ. TVOJE
MLADÝ JÁ.

Překvapilo mě to. Nevěděl jsem, že si psal deník.

S úctou a nadšením opatrně otáčím první stránku.

PRÁZDNINY 2016 - tak zní první nadpis.

5. LAN Party Postupická

Marek Molnár

Večer mezi 20. a 21. 4 se na spořilovském Gymnáziu Postupická odehrála v řadě pátá studentská LAN party. Jednalo se o akci dlouho připravovanou, očekávanou a studenty velmi oblíbenou, jelikož se v ní spojuje poměrování sil v populárních videohráčích, kontakt s přáteli a učiteli a k tomu všemu ještě příjemná atmosféra.

Celá akce oficiálně začínala v 19:00, ale mnoho účastníků oficiálního turnaje v League of Legends se dostavilo již dříve, vzhledem k možnosti přinesení vlastního setupu. Všichni se na začátku museli podrobit check-inu v podobě kontroly registrace a opsání čísla občanského průkazu, věci na první pohled zbytečné, avšak po zkušenostech z minulých let naprosto nezbytné. Akce se odehrávala zejména v nejvyšším patře školy, na pomezí normálních tříd, jež byly přeměněny v herní sály, a také v učebnách informatiky. V momentě, kdy měli všichni připraveni počítače a potřebné zázemí, přišel cca v 19:30 oficiální úvod ve formě pronesení úvodního slova samotným hlavním organizátorem Petrem Větrovským, po němž následoval začátek hlavního turnaje a vlastně celé akce.

Kromě celonočního zápolení v League of Legends byla LAN Party Postupická vřelá i k lidem tíhnoucím k jiným druhům počítačové zábavy. Kupříkladu PůjčovnaPS.cz kromě konzole PS4 poskytla také celý set na virtuální realitu. Ten se stal hned jedním z hlavních lákadel celé akce a všichni na něj byli náležitě zvědaví. V rámci konzolí byl pro pravé oldschool hráče na místě k dispozici ještě Playstation 1 a Nintendo Wii. Kromě toho si mohl každý vyzkoušet i testovací účty od World of Tanks, jež obsahovaly volně přístupné všechny tanky a s tím i možnost pro všechny si zdarma vyzkoušet tuto akční multiplayer hru

Večer rychle ubíhal a stejně s ním i turnaj v LOL, na místě bylo 8 týmů poskládaných zejména ze současných studentů gymnázia, jejichž hlavní motivací, krom čekání na společně objednanou pizzu, byly výhry v celkové ceně 25 000 Kč. Celý turnaj se odehrával v časovém rozpětí 12 hodin a dal všem účastníkům pořádně zabrat, každý člen týmu se snažil odevzdat při boji úplně všechno a mnohdy nechyběly ani silné emoce, jak kladné, tak záporné.

Již kolem půlnoci bylo patrné, že všichni začínají být unavení, ale touha po vítězství v kombinaci se zábavou bránila lidem během večera usnout. Touto dobou již většina návštěvníků, jenž přišla primárně kvůli VR, Nintendo a FIFĚ byla pryč, povětšinou bylo v sálech tiicho. Zejména během finále turnaje bylo slyšet hlavně šum klávesnic, klikání myši a sem tam pár nadávek či domluv. Do konce zůstali v podstatě jen příznivci World of Tanks, kteří chtěli jedinečné možnosti testovacích účtů využít do poslední minuty, a účastníci klání v League of Legends.

Celá akce končila kolem šesté hodiny ráno, vítězové si po dvouzápasové bitvě podali ruce s poraženými, společnými silami se vyklidily sály, prohodilo se pár posledních slov a v nezměrné únavě se za svitu brzkých ranních paprsků vyrazilo rovnou domů, ve většině případů ulehnout do přívětivé postele.

Očima nezaujatého diváka a skrze slova všech ostatních se akce líbila, příjemný večer v prostorách naší školy se již stal každoročním zvykem a osobně jsem si jistý, že Postupická nezažila tento rok poslední LAN party, ba naopak jich v budoucnu ještě mnoho přibude.

Beat street

Adéll Bílková

Zdravím, dnes bych vám chtěla popsat svůj jedinečný zážitek z Beat Streetu. Beat Street je taneční soutěž organizovaná CDO a nese podtitul Czech dance masters. Na Beat Streetu se sejde vždy několik nejlepších tanečních skupin z celé republiky. Naše skupina se tam dostala čirou náhodou. Nerada to říkám, ale je to tak. J

elikož se tato soutěž konala v Brně, museli jsme brzy ráno nasednout na vlak a nějak se tam dopravit. Naše kategorie začínala až ve tři, takže jsme měli spoustu času na to se připravit, rozkoukat a najíst.

Když odbila třetí hodina, už jsme všichni stáli přichystaní u parketu. Naštěstí jsme šli až poslední. Nebo naneštěstí? Tisíckrát jsem se všech kolem ptala, jestli nemám rozmazanou rtěnku a snad milionkrát si převazovala tkaničky. Blížilo se to. Začala jsem poskakovat a načerpávat energii, kterou jsem se tam chystala vypustit. „Bloodstream!“ zakřičel moderátor název naší choreografie a my se nahrnuli na pódium. Bylo to tady! Zazněly první tóny písničky a my začali tančit.

Spokojení a bez dechu jsme se usadili k sobě a čekali na výsledky. Šest skupin z devíti postupuje do finále. Finále Beat Streetu! A my jsme byli mezi těmi šesti! Nevěřila jsem vlastním uším. To byl tak krásný pocit. Naše malé vítězství. Teď nám už jen zbývalo počkat čtyři hodiny na finálové kolo. Uběhlo to dost rychle, neboť se bylo na co dívat. Takových skvělých tanečnicků!

Tak a bylo to tu znovu. Znovu postávání u parketu a čekání. Cítila jsem strašnou únavu a měla jsem pocit, že mi snad hlava vybuchne bolestí. Už jsem to chtěla mít za sebou. Během tance jsem viděla, jak nadšení všichni jsme. Ale i unavení.

Druhé vyhlášení! Drželi jsme se za ruce a věděli, že to místo, které vyhlásí jako první, bude naše. Jiná možnost nebyla. Anebo byla? Když moderátor neřekl název naší sestavy, myslela jsem, že zešílím. Křičela jsem a skákala. Tolik radosti za páté místo tu podle mě ještě neviděli. Ano, skončili jsme pátí a já si domů vezla spokojenou dušičku, pocit dobře ukončené sezóny a únavu.

Doba plastová

Marty Janáková

Rozhlédněte se kolem sebe. Kolik věcí, které vidíte jsou z plastu? A kolik z nich někam vyhodíte a už nad nimi nikdy nebudete přemýšlet? Asi hodně, že? Plasty tvoří většinu předmětů kolem nás, zacházíme s nimi bez přemýšlení, protože s nimi žijeme tak dlouho a nikdy nám nijak nevadily. Ano, možná nám nevádí právě tady a teď, ale co někde jinde a někdy jindy? Už od 50. let 19. století nás plasty věrně provázejí životem a my s nimi zacházíme tak nějak ledabyle, bez přemýšlení. To by se ale mělo změnit. Každý rok se totiž do oceánů dostane přes 8 milionů tun plastu a plastových částic. Ty jsou pak požívány rybami, želvami, mořskými ptáky a nejen to. Některé plasty vylučují jedovaté látky, které narušují hormonální pochody živočichů a znemožňují jim se například rozmnožovat. Vědci odhadují, že do roku 2050 bude v oceánech víc plastů než ryb. A pokud vás nezajímá zdraví přírody, můžete myslet alespoň na sebe. Už teď skoro s každou mořskou rybou konzumujete plastové částice v jejich tělech. A jak se tam ty plasty vlastně dostanou? Způsobů je hned několik. Odpadky na plážích, kusy odváte větrem při převozu na skládky a ztracené nebo odhozené rybářské potřeby. Pak je tu ale pár dalších věcí, o kterých se dlouho nevědělo. Některé kosmetické a mycí přípravky nebo potřeby totiž obsahují plastové mikročástice, které se dostávají do vod odpadem. A právě tyhle malé částice pak konzumujeme v rybách a pijeme ve vodě. Dále také některé továrny na plasty, které svým nezájmem vypouštějí zbytky rovnou do vod.

Plasty ale neovlivňují jen vody. Z pozemních skládek se totiž snadno dostávají do okolní přírody, vody, půdy, vzduchu. Mohou kontaminovat vody, kterými se zavlažují pole, tudíž snižují kvalitu plodin. Již zmíněné mikročástice poletují vzduchem a my je pak vdechujeme. Odpadky v přírodě zabíjí zvířata a ničí rostliny. A to nemluvíme o dopadu ekonomickém a zbytečných penězích, které se vypotřebují na výrobu a poté i zbavení se plastů.

Postupnou otravu Země plasty můžeme ale zastavit, nebo alespoň zpomalit. Některé kroky k tomu nejsou ani tak složité a můžete s nimi začít hned. Pro začátek nevyhazovat odpadky do okolí. Plasty jsou navrhnuty tak, aby vydržely co nejdéle a tím pádem se jen tak nerozloží. Ráda bych doufala, že pálit plasty jen tak někoho nenapadne, ale bohužel tu stále jsou tací, kteří rozšiřují toxické plyny vzduchem. Nakupujte eco-friendly. Na jeden rohlík nebo jablko, si nemusíte brát plastový sáček a na více kusů si můžete nosit s sebou vlastní plátěný pytlík. Sledujte, které potraviny jsou zbytečně zabalené, a které kosmetické produkty jsou přírodní. Zbytečně nekupujte balené vody, když si doma můžete natočit vlastní. A hlavně, recyklujte, recyklujte, recyklujte! Přece jenom jsme součástí přírody a měli bychom si ji uchránit za každou cenu.

Pochod Praha - Prčice

Helča Konvalinová

„To se teda vsad', že to dám!“

Ano, takhle začíná většina mých životních výzev a nových zážitků. Proč nepřiznat svou otevřenost k riskům a novým věcem. Rozumím strachu mých blízkých o mé zdraví, když neustále experimentuji nejen s vlastním tělem (jo, teď to vyznělo vážně divně) a člověk nikdy neví, s čím zase přijdu. Ale o tom už je život, takže sázku, že ujdou 70 km, prostě vyhraju!

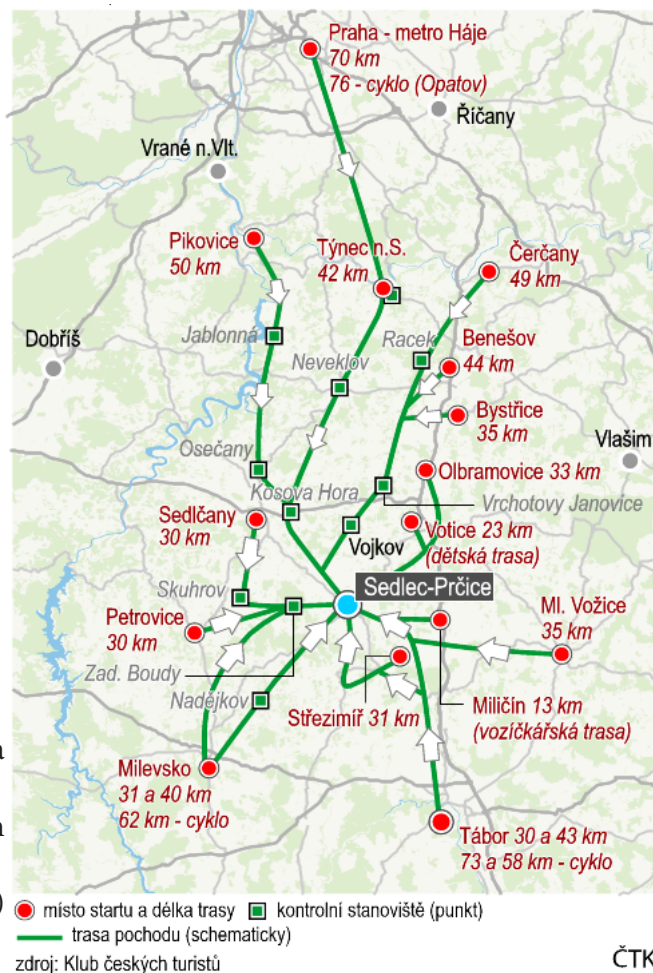
Šlo o 53. ročník známého pochodu „Praha-Prčice“, který absolvují děti, dospělí, a dokonce i vozíčkáři či cyklisti. Máte na výběr z několika možných tras od 13 do 70 kilometrů. Stačí si zaplatit čtyřicet korun a těšit se do cíle na sběratelskou botičku a horalku, která nikdy nechutná tak dobře, jako při tom absolutním vyčerpání v závěru pochodu s nateklými chodidly a propocenými triky.

Trasy prochází lesy i po silnicích, přes kopce i po rovinách. Tak příští rok popadněte své nejdražší, nějaký osvěžující nápoj a těšte se do cíle!

Co vám rozhodně nedoporučuji, je přečíst si bližší informace večer před pochodem, jelikož vás nepříjemně překvapí, že na chystanou cestu již z Prahy potřebujete lékařské potvrzení. Co se ale dalo dělat, zvolili jsme druhou nejdelší trasu, tedy padesátikilometrovou ze středočeských Pikovic.

A jak jsme byli rádi!

Další věcí, kterou rozhodně den před túrou nepodnikejte, je punkrockový festival. Ano, nepsala bych o něm, kdybych si na něm neuskákala chodidla večer před onou cestou. Už při vstávání mě rozbolely nohy, a to mě ještě čekalo dobíhání autobusu, a jak se později ukázalo, pochod delší než jen 50 kilometrů...

ČTK

SEDLEC-
-PRČICE

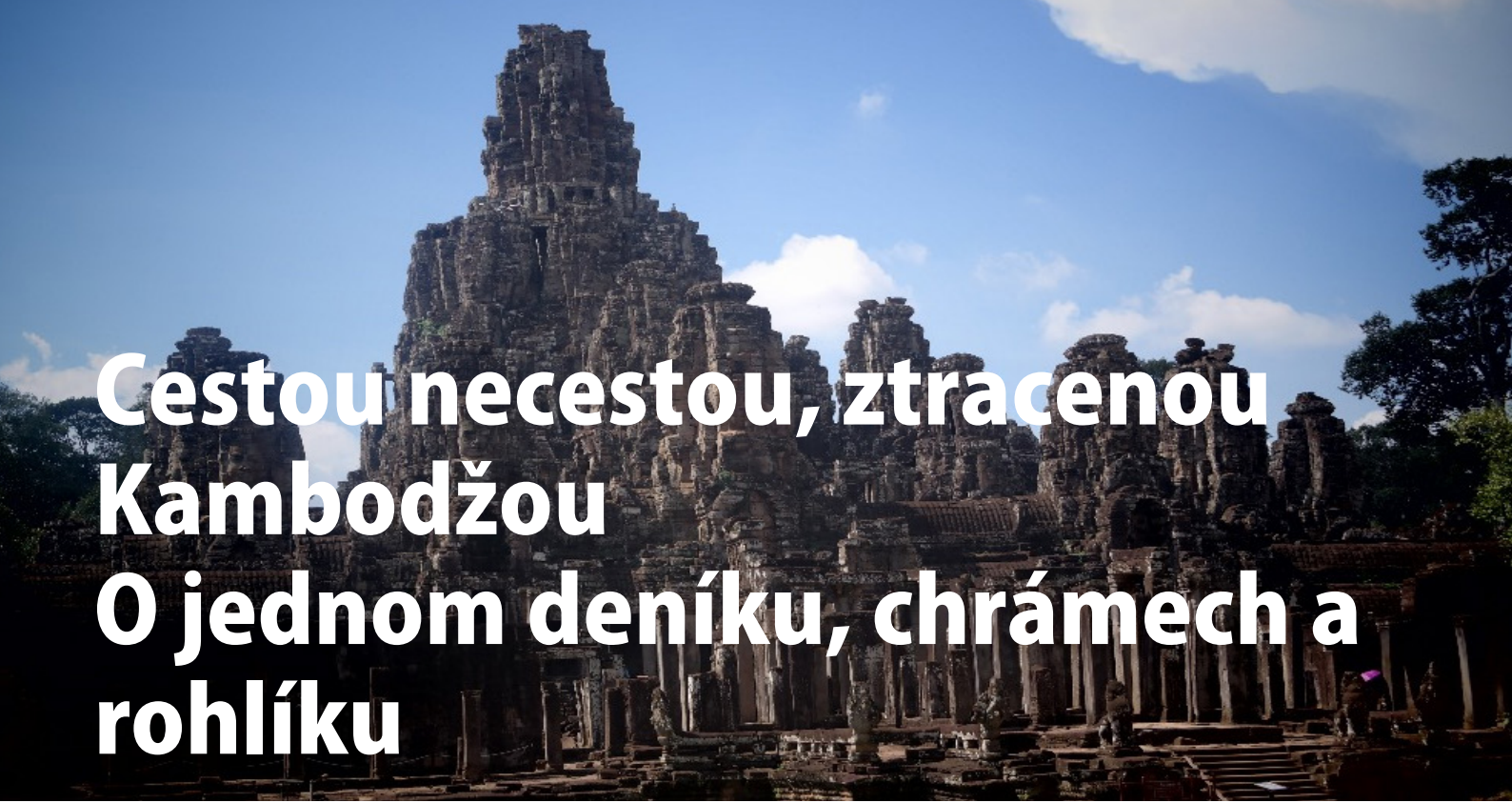
Sraz, který jsem pro jistotu svolávala dřív, než přijížděl autobus (protože přece jen znáte kluky, na ty není nikdy spolehnutí), jsem samozřejmě zaspala. Neumytá, neučesaná a s rozvázanými tkaničkami jsem cestou nastrkávajíc svačinu do batohu utíkala na zastávku. Nedochovilnost pražských řidičů mě ale tentokrát zachránila a díky autobusovému zpoždění jsem ke svým vzdychajícím přátelům přistoupila s uvolněným úsměvem na tváři. Cesta do Pikovic nebyla nic krátkého ani příjemného, ale pak teprve přišla ta hlavní náplň výletu.

Nebudu vás unavovat každým kamínkem, který jsme potkali, jen vám řeknu, že jsme je všechny jeden po druhém řádně prokleli. Po polovině naší výpravy už jsme totiž nadávali na kterýkoli strom, zvíře, vodní tok i nevinné klacky ležící na cestě. Útočila na nás klíšata, zlomyslné ručky schovávající fáborky i naše vlastní zoufalost. Mohli bychom přemýšlet třeba dvě věčnosti, ale nepřejdeme na to, jak nás všechny ty davy mohly předejít. Přeci jsme nešli tak pomalu! Ani jsme nedělali velké zastávky... přesto jsme do cíle dorazili jako poslední, a to po půl desáté hodině večerní, přičemž první turisté si svou Horalku vychutnávali již kolem poledne. Lezli jsme si na nervy, smáli se šílenostem, napadaly nás ztřeštěné filosofie. Únava nás požírala, potměšilí spolužáci se z pohodlí domova vysmívali. Ale hrdinové se nevzdávají, a proto jsme pokračovali i přes prodlouženou změnu trasy, čtyřkilometrovou zacházku na vyhlídku a pozdní příchody na všechny punkty. Kvůli našemu zdržení už na

nich ale nikdo nečekal. Jen v cíli nám oznámili, že ještě musíme dojít dalších 8 kilometrů na Prčické náměstí pro odměnu a poté dalších 5 kilometrů na vlakovou zastávku, jelikož poslední autobus dávno odjel. A když už jsme se vyčerpaní složili do boxu místní hospody, zjistili jsme, že jsme na špatném náměstí a musíme ještě projít celým městem na to správné.

Závěrem celého výletu bylo prčické představení místních opilců, kteří se hádali o rozvrzané kolo a příjezd vystresované a nazlobené matky, která nás s horkým čajem dovezla až k postelím, abychom zpátky nemuseli stopem. Lýtka i chodidla se stále nezbavila následků, ale s dobrým pocitem můžu říct, že jsme sakra borci!

Cestou necestou, ztracenou Kambodžou O jednom deníku, chrámech a rohlíku

Nela Roštoková

Na čele samolepka, kolem pár plastových židlí a opodál kouřící rodiče. O tom, jak jsme krásně zvládli přechod hranic, jsem se chtěla podělit se svým cestovatelským deníkem. Šmátrám přední kapsou batohu, šmátrám zadní kapsou, vyndávám vrchní obsah batohu. Nic. Začala ve mně růst panika. Můj deník, můj deník. Ztratila jsem to, k čemu jsem se celou cestu upínala, 50 popsaných stránek zážitky. Fuč.

Začala jsem brečet a být hnusná na mamku, která tvrdila, že mi ho dávala do batohu. A tak, než aby se na mě dívala jak brečím, rozhodla, že vyrazíme zpět na hranice. Tátu jsme nechaly samotného s batohy a vyrazily autobusem. Cestou na 1. část hranic, kde zůstal pravděpodobně můj deník na nás volali vojáci, pískali píšťalkami, mířili samopaly, podlézaly jsme ostnatý drát. Po hodině neustálého vysvětlování jsme se konečně dostaly na nejvzdálenější část hranic, kde měl můj deník být, nebyl tam. Riskovaly jsme zbytečně. Další hodinu jsme se dostávaly za tátou. Já ubrečená, máma v šoku ze zážitku, který jsme si mohli odpustit. Nezbylo mi nic, než se smířit se ztrátou mého deníku. Táta naštěstí nikam nezmezil, nikdo ho neokradl a už tam s ním bylo i pár lidí se samolepkami stejnými jako

jsme měli my. Po celkem 5 hodinách strávených na hranicích nás konečně naložili do minibusu a odjeli jsme do Siem reap. Město ležící na severu Kambodži, brána k chrámům Angkoru. Podařilo se nám najít zarezervované ubytování a vybalit si. Když jsem vybalovala už poslední kusy zmuchlaného oblečení koukal na mě v batohu... můj ztracený deník... nu což, mamka byla našťvaná, ale tenhle zážitek nám už nikdo nevezme! První den objevování chrámů jsme rovnou navštívili největší svatostánek světa. Kouzelný Angkor Wat. Teplota vzduchu přesahovala 40 stupňů, neomdlít se stávalo čím dál těžší. Vystoupali jsme do čtvrté úrovně a užívali si nádherný výhled. V tak velkém vedru to bylo opravdu náročné, ale historie dýchala z každého kamenu a nutila objevovat dál. I přes válku, která zde dlouho probíhala zůstal Angkor Wat v poměrně dobrém stavu. Je národní chloubou, mají ho na vlajce, na hranicích, všude. A že mají na co být hrdí. Angkor nás učaroval. Další dva dny jsme se jako objevitelé pár století vzad procházeli chrámy pohlcené džunglí. Jsou věci, o kterých se nedá vyprávět, ale musí se vidět. Mezi ně patří i chrámy Angkoru.

Najedli jsme se v místní garáži, kde dělali naši obdobu párku v rohlíku. Byly to ogrilované kousky hovězího v rozpečené francouzské bagetě. Takovou dobrotu jsme už nikdy na žádné cestě ani doma nejedli. Možná nám to tak přišlo po deseti dnech strádání, ale stejně na to doma vzpomínáme minimálně co týden. Čtvrtou noc jsme se rozhodli strávit na cestě. Kambodžou vedou celkem 3 silnice a po nich kromě mála aut jezdí i sleeping busy. Místo sedaček normální postele. Jako v Harry Potterovi, akorát doopravdy. Takové improvizované palandy – jednolůžka i dvojlůžka. Prostě parádní. Ne, že by se tam dalo ve střízlivém stavu usnout, ale cestu napříč celou zemí, tedy od severu na jih strávit v leže mi přijde více než parádní. Až na to, že nás autobus vykopl už v půl páté ráno.

Přespali jsme v přístavním městečku a další den jsme vyrazili lodičkou na ostrov za prázdnými plážemi a houpacími sítěmi bez lidí. Sen, po kterém touží ne jeden člověk, kterého znám se nám stal skutečností. Opravdu sami na pláži. Nikde nikdo, jen já, houpací síť a rodiče v chatce. Tak tahle idylka nás ale pěkně rychle přešla. Po unuděných třech hodinách, jsme nevěděli co dělat. Po necelých dvou týdnech plných zážit-

ků, stresu a nervů jsme nedělali nic. Prošli jsme ostrovní džunglí tam a zpět, viděli skákat opice, lézt chlupaté housenky i ohavné stonožky. Aspoň něco... na ostrově jsme byli 3 noci a spolehlivě víme, že víc bychom ani nezvládli. Z Kohrongu naše cesta vedla do hlavního města a pak domů. I přes nespočet toho, co jsme viděli a zažili, tak stejně nejvíce vzpomínáme na ten rohlík ze zapadlé garáže v Siemu.

Umění, umění

Helča Konvalinová

Co dokáže umění? Co vlastně takové umění je? Copak my všichni nejsme umělci, když každý den tvoříme a vytváříme nové ideje? Už jen to, že tu jsme a děláme to, co děláme, se dá považovat za umění. Umění je všude.

Odsuzujte si ho, jak jen chcete, ale i vy jste jeho součástí!

Dostaňme se k umění, jak ho známe z galerií, výstav, koncertů a divadel. Jak velkou moc má? Přiznejte si, že při dobré písni vzdávají čest i chlupy na rukou, že se vám zatají dech, když hlavní hrdina umírá a že při pohledu na obraz přestáváte žít v realitě. Je to neskutečné a smrtelníkem nepochopitelné, jak dokáže malý obtisk štetce, či pár tónů v duši, vyvolat tolik emocí. Správné umění se pozná tím, že vás donutí přemýšlet. Donutí vás otevřít svoji schránku a rozbít svou skořápku. Donutí vás probudit se a žít.

Že se tvoje hry nehrají v každém druhém divadle? Že za své malby nedostáváš statisíce? Znamená to, že nemáš talent? Znamená to snad, že nejsi umělec?

Vím, že to začíná znít trochu jako nábor do Československo má talent, ale chci jen říct, že bychom neměli dusit svoje vlohy, názory a nápady. Jednou bychom toho mohli značně litovat.

Není to shnělej banán na plátně ani pofiderní příběh o pošukovi, co má halušky a tak chce zabít svého otčima. Rozumím tomu. Taky mi nesedne každý art. Ale nakloňme trochu hlavu a přestaňme žít tady. Ve světě předsudků, shonu a povrchnosti. Buďme s Ofélií, buďme s Kurtem, buďme s tím hlavonožcem, co nakreslila naše tříletá sestřenice. Vždyť realita je někdy docela nuda...

art: Mr. Kriss

Šití nití

dali mi do ruky nitě
co to, kdo to kdy viděl?
zatahnu za jednu a nestane se nic,
změní se něco, vezmu-li jich víc?
spletu provaz a vši silou trhnu
stane se něco? vážně něčím pohnu?
možná jich mám málo
a prasknou s jediným škubem
času je méně, než se zdálo
poslední šance, dokud tu budem'

někdo neplete provazy, i přesto, že má nitě
někdo šance hanobí, někdo plete sítě,
aby chytil všechny mušky zlaté, je ková
a žral je s potěšením jak černá vdova
přijde soused – hladový chudák
muší šrot mu s úsměvem prodá
za dalších nitek pár,
jenom aby síť měl větší
jinak nic, chce jen žrát
ta hedvábná křídla muší
ale sítě se ani nehnou, budou navždy stát
dokud tomu pavoukovi větší bestie nerozerve chřtán

chci svůj provaz hodit
všem těm zlatým muškám
a možná je i vysvobodit
ze smrtelného lůžka
já nemám nitě lepivé
držím jen ty rezné
z dlaní mi kape krev
jak je to s nimi běžné
táhnu vši silou, to jediné mi zbylo
doufám, že to stačí, sázím vlastní život
svírám nitě a provaz pletu
první hod bude patřit světu
dám do něj sílu jako hrom
napodruhé cílem bude strom
-ECW

Ponožky v sandálech

Pája Smékalová

Je vedro. Nemám ponožky, jen polobotky. Chodidla se mi lepší k vložce uvnitř boty, cítím, jak začínají vypouštět lehký odér, který rozhodně není radno čichat, a prostě, přála bych si mít s sebou ponožky. Jsem totiž kromě nenažrané líné studentky také obrovskou obhájkylní ponožek. Ponožek v botách. Ponožek v sandálech!

Teď jsi se nejspíš zděsil jako správný Čech opovrhující Čechy, který by si nikdy na sebe takovou odpornost no tfuj nevzal a na chvíli jsi časopis zavřel a odložil, aby jsi se mohl vydýchat. Možná jsi ho dokonce v tom zděšení upustil na zem. Vezmeme to pomalu, od začátku. Proč, proč by se jen něco tak bavlňného a nevkusného mělo dostat do tvých sandálů?

Nechápu, proč by si kdokoli měl odepírat to úžasné prodyšné pohodlí vyjít ven v otevřených botách a mít přitom stále ponožky na nohou. Co se týče ponožek v sandálech, po zdravotní stránce – ano! „Při zpracování kůže, ze které se vyrábějí boty, používají totiž výrobci sloučeninu obsahující chrom. Užívá se pro její přípravu a stabilizaci. Chrom se v ní vyskytuje ve zdraví neškodné trojmocné formě. Ta se však může za určitých okolností (tím autor myslel nejspíš tvůj pot, déšť, bahno, kamínky nebo prostě cokoli, co ty jako člověk do svých botiček nějak vyprodukuješ) změnit na šestimocnou, která je karcinogenní.“ Ponožky pro tvoje nožky, ochrana zdravé pokožky.

“Ponožky pro tvoje nožky, ochrana zdravé pokožky.”

Slyším správně, že “Čech jako poleno” být nechceš? Spojovat si tenhle módní úkaz s Čechy je v dnešní době omyl. Ponožky v sandálech jsou označovány za hit, nebo přímo objev letošního roku. Teď to zní jako jakási inzerce z iDnes, jenže také je to argument do pranice. Módní návrháři se také dokáží občas nudit u televize a seriál Krok za krokem je hlavní inspirací toho, co se bude nosit. Někteří tedy rozdělují ponožky v sandálech na „stylové“ a „nestylové“, podle míry hipsterovosti (pozor, toto označení nemají lidé, jenž jsou takto označováni, v lásce. Nahradme ho tedy slovem „extravagance“, pro jejich spokojenost). Troufám si i tomuto polovičnímu přijetí a uznání ponožkosandálů oponovat – pojetí krásy je u každého člověka jiné, tudíž nelze určit, co je a co není akceptovatelné.

Zdravotní sandály, turistické sandály, plastové sandály, co já vím, sandály po babičce! Všechny si zaslouží svého kamaráda ponožku. Internetové diskuze o tom, jestli nosit ponožky v sandálech, či ne, dosahují kilometrových rozměrů, museli byste scrollovat dost dlouho, než byste se dostali k poslednímu komentáři. Radio Impuls, Blesk.cz, Lidovky, všechna internetová média využívají tento pomyslný nevkus na přilákání onoho „Čecha, co nemá rád ponožky v sandálech, protože je nosí Češi“. Takto se snad žádná kombinace oblečení v dějinách lidstva neproslavila.

Je to prostě pohodlné. Odmítám se řídit rčením „pro krásu se musí trpět.“ Když potkám ponožkáře na ulici, pozdravím ho, stejně jako se zdraví dva cizí cyklisti nebo běžci, stal se z toho takový sport. Čech neČech, ponožky do sandálů patří! (Plus komu by to nestačilo, na internetu se dají koupit i ponožky s potiskem sandálů :)).

JAK UZDRAVIT

Nemocný, ach nemocný,
nemocný je svět.
Zdraví budou nemocným
život závidět.

Všichni ženou se za štěstím,
za dokonalostí,
čeho by si měli vážit,
udupou se zlostí.

„Všichni buďte dokonalí!“
Jen tak budeš šťastný.
Ale co je doopravdy
život bájný, slastný?

Přístroje nás ovládají,
médiá nás ničí,
„Hele, já chci taky slovo!“
fantas ve mně křičí.

Ušlapávám své názory,
umlčuji myšlenky,
dusí mě a ovládají,
odevšad jen smyšlenky.

Čemu věřit? Čemu ne?
V čem se pravda skrývá?
Nechci být jen tupá ovce,
co na faleš kývá?

Zahaleni do úsměvů,
skrytí za tou maskou.
Jak by byl ten život krásný
se skromností, s láskou.

Všichni jsme jen hypochondři,
hypochondři emocí.
Ale co je v dnešní době
opravdovou nemocí?

Zdravý bojí se choroby,
nemocný zas života.
Nechci, aby v duši byla
jen jalová nicota.

Uzdravme se! Otevřme své
oči zaslepené.
Teď je čas na deziluzi,
city utopené.

Žijme, jak jen sami chceme!
Žijme život svůj!
Neutíkej sám před sebou.
Mysl volá STŮJ! Nemocný, ach
nemocný,
nemocný je svět.
Zdraví budou nemocným
život závidět.
Všichni ženou se za štěstím,
za dokonalostí,

-Helča Konvalinová

NEMOCNÝ SVĚT?

Kdy došlo v lidech ke zlomu,
že chlad a výsměch ve tváři
zaslouží si poklonu?

Proč hanit lidskou emoci
a nenabídnout pomoci
lidem, co se neskrývají
a srdce na své dlani mají?

Otevřenosti se diví,
když zvyknou si na skutečnost,
že se za obrazovku lehce skryjí.

Ale možná je to jednodušší,
i když každý jistě skrytě tuší,
že schováváním do kouta,
ztrácíme svá lidská pouta.

A stalo se to běžným tak,
že stále je tu s námi tlak,
zlé najevo nedávat
a falešné žití zastávat.

Ale jak má mít svět zdravé vztahy
bez upřímnosti a trochy snahy?

Tak rozbořte svou pevnou zeď

a začněte být praví teď.
Ať se nikdo další nestydí,
že přes své slzy nevidí.

Přestaňte tak slepě bloudit
a ty, co vidí, rychle soudit,
že světu se ukázat nebojí
a rány své takto zahojí.

Vyjděte vstříc lepším dnům,
vzkažte to přátelům, sousedům,
že když se předsudkům citů postaví,
svět se možná pomalu uzdraví.

-Marty Janáková

Rozumím své rodné řeči?

Káča Sypěnová

V předchozím čísle jste si mohli vyzkoušet, jestli byste se dokázali dorozumět s našimi bratry – Slováky. Tentokrát si můžete vyzkoušet, jestli vůbec rozumíte češtině. V tomto kvízu půjde totiž o česká nářečí.

1) Kdyby vám někdo na Moravě přikázal „Rožni!“, co by chtěl, abyste udělali?

- a) opéct maso
- b) vytrít podlahu
- c) rozsvítit
- d) zavřít dveře

2) Co je to křák?

- a) křoví
- b) závěs, záclona
- c) okno
- d) popelnice

3) Co znamená „pikador“?

- a) pomocná síla, pikolík
- b) párek v rohlíku
- c) malý pes
- d) struna na kytaru

4) Co by vám přinesli v restauraci, kdybyste si objednali „erteple“?

- a) zelí
- b) brambory
- c) džbán piva
- d) buřty

5) Co to je lokalka?

- a) lokální anestezie
- b) tramvaj
- c) plot
- d) chodník

6) Šufánek. Mnoho Čechů by zřejmě řeklo, že tato věc se používá pouze na vybírání suchých toalet. Čemu se ale ještě na Moravě říká šufánek?

- a) skleničce
- b) časopisu
- c) naběrače
- d) mladému a nezkušenému klukovi

7) Co jsou to „prézle“?

- a) kšandy
- b) slepice
- c) strouhanka
- d) brýle

8) Když jde někdo na mrskut, co dělá?

- a) jde pro pivo do hospody ke známému
- b) jde trhat kopřivy
- c) jde na nedělní mši
- d) koleduje – Velikonoce

9) Meruna je

- a) pořádná dívka
- b) velká meruňka
- c) televize
- d) míč

10) Když vám někdo přikáže, ať „ne-spóžete“, máte přestat

- a) ložit
- b) běhat
- c) křičet
- d) spát

11) Fajront je

- a) konec práce, padla
- b) železničář
- c) vrátný
- d) hlavní chod

12) Když se o někom řekne, že je „šťóplé“, tak je

- a) hloupý
- b) vzdělaný
- c) hubený
- d) vysoký

13) Lepačka je

- a) drbna na vesnici
- b) plácačka na mouchy
- c) med
- d) bonbón

14) „Já tě naliskám!“ Co dotyčný udělá?

- a) namaluje vás
- b) nafackuje vám nebo vás zbije
- c) dá vám najíst
- d) obejme vás

15) Oharek je

- a) topinka
- b) česnek
- c) okurka
- d) škvarek

16) Lokše jsou

- a) lokny
- b) nohy
- c) dlouhé vlasy
- d) nudle do polévky

17) Když spadnete do rygólu, kam spadnete?

- a) do postele
- b) do příkopu
- c) do hnoje
- d) do trávy

1 - a, 2 - c, 3 - b, 4 - b, 5 - b,
6 - c, 7 - c, 8 - d, 9 - d, 10 - a,
11 - a, 12 - c, 13 - b, 14 - b,
15 - c, 16 - d, 17 - b

Slovo úplným závěrem

Na konci května se konalo slavnostní předávání maturitních vysvědčení, při kterém každá třída nastoupila zvlášť na pódium kulturního centra Zahrada a na plátně za ní problikávala prezentace s fotkami z uplynulých let. Když přišlo na naši třídu, a já sledovala všemožné momentky, trapasy a zachycené zážitky, měla jsem úsměv na tváři – „Bylo to krásné, ale už stačilo.“ Jakmile ale problikla stránka s titulními stránkami S!nglu, dotklo se mě to mnohem víc. S!ngl pro mě ztělesňuje všechno dobré, co jsem na Postupické zažila. Díky němu jsem získala partu lidí, které miluji, objevila jsem svou vášeň pro psaní, našla jsem směr, kterým se chci profesně vydat, a celé ty roky mě tvoření S!nglu naplňovalo. Jsem šťastná, že se nám dařilo S!ngl posouvat dál a dál, že vás bavilo ho číst, že další a další lidi bavilo do něj přispívat, že se díky němu vytvořil jakýsi „studentský spolek“, do kterého se sdružují lidé, kteří na naší škole chtějí dělat víc, než jen sedět pasivně v lavicích, chtějí tvořit, měnit a rozvíjet jak sebe, tak své okolí. Díky za to. Díky za vás. Věřím, že S!ngl bude i nadále zažívat spoustu úspěchů, předávám ho totiž do dobrých rukou.

Aneta Jagschová

Minutu ticha za redaktory, kteří odchází:

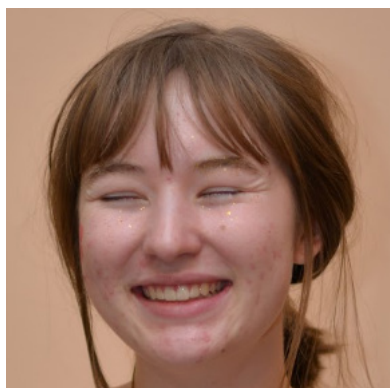

Aneta Jagschová

Kačka Pravdová

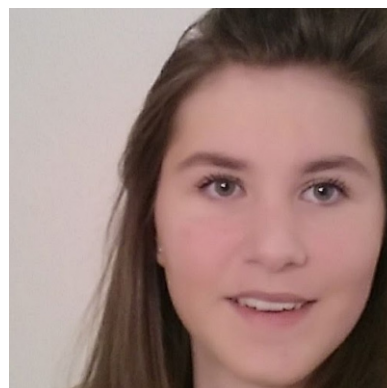
Tento časopis pro vás připravili

Pája Smékalová

Kačka Sypěnová

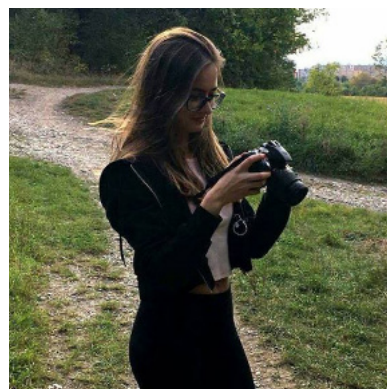
Ema Kalivodová

Marty Janáková

Anet Šundová

Adri Niziolová

Marek Molnár

Nela Roštoková

ECW

Helča Konvalinová

Adéll Bílková